

Historie náčelníka běsobjců Boromíra

Než jsem vstoupil mezi lesní čaroděje a přijal jméno Boromír, byl jsem vyhlášený běsobjec, hraničář a silák Bivoj. V patnácti jsem se proslavil tím, že jsem na velké kmenové shromáždění přitáhl na zádech živého kance - obětinu. později jsem si kance i ochočil a vycvičil jako psa - abych tím neustále připomínal svou chvíli slávy. Běsobjcem jsem se stal právě kvůli slávě, měl jsem rád přízeň mladých severjanek i úctu kmene - sláva pro mě byla vším - jako vnuk slavného běsobjce Hněvana jsem se mu chtěl vždy vyrovnat a být součástí hrdinských příběhů kmene. Proto jsem se proslavil akcí s kancem, později jsem zachránil vesnici číhařů před vlčí smečkou - z kůží vlků jsem si nechal ušít plášť, abych byl vždy poznatelný, abych na první pohled budil u přátel úctu a u nepřátel strach. Jako Bivoj Šedý vlk jsem se pak proslavil jako běsobjce, ale pak přišel zlom. Při jedné akci jsem byl vážně raněn - probodlý mečem - a moje duše už se toulala v hájích Návu. Zachránil mě ale lesní čaroděj Svatobor, vyléčil mě, já odvrhl vše neživé (železo) a zstal jsem se žrecem bohyně Živy. Přijal jsem jméno **Boromír a uchýlil se do ústraní posvátných hájů - rozvíjel jsem svou moc léčit a obnovovat (síla Živy).**

Časem mě ale povovali zpět mí věrní druzi Běsobjci - zvláště mlčenlivý Netřesk a upovídaná Božata. S pomocí kouzelnice lesany jsem tedy povolal ducha mého předka Hněvana do mé hole, abych měl zbraň se kterou se můžu postavizt lesním běsům. Od té doby opět patřím mezi běsobjce, jsem ale klidnější a míň marnivý. Chráním kmen už ne kvůli slávě, ale z povinnosti pomáhat kmeni a vnitřní potřebě páchat dobré skutky. Pro mé nové vlastnosti a úctu, které se mi jako lesnímu čaroději dostalo (dříve mě spíš obdivovali kvůli mé síle a kvůli historkám, které se o mě vyprávěly u ohňů) mě navíc družiníci zvolili svým šéfem.